

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ministerstvo obrany,** se sídlem Tychonova 1, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2014, č. j. 40449/ENV/14, 629/540/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2018, č. j. 5 A 104/2014 – 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

[2] Rozhodnutím žalovaného bylo k žalobcovu odvolání změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Liberec (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 2. 2014, č. j. ČIŽP/51/OOP/SR01/1319418.004/14/LZO (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že pokuta uložená žalobci dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v rozhodném znění (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), byla snížena na 27 000 Kč, a dále tak, že celková částka včetně

náhrady nákladů řízení, kterou byl žalobce povinen uhradit, činila nově 28 000 Kč. Ve zbývajících částech žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Prvostupňovým rozhodnutím byla stěžovateli uložena pokuta 35 000 Kč podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny a dále povinnost nahradit náklady řízení stanovené paušální částkou 1000 Kč.

[4] Správní orgán prvního stupně provedl dne 27. 11. 2013 na základě § 80 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny inspekční šetření na pozemku vlastněném stěžovatelem. Při tomto šetření bylo zjištěno, že na daném pozemku došlo k plošnému kácení listnatých dřevin, a to včetně 5 ks dřevin o obvodu kmene ve výšce 130 cm nad zemí větším než 80 cm. Dne 15. 1. 2014 zahájil správní orgán prvního stupně se stěžovatelem správní řízení ve věci uložení pokuty podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny. Stěžovatel se tak měl dopustit správního deliktu tím, že v období mezi 10. až 15. 11. 2013 nechal pokácet porost dřevin na p. p. č. X v k. ú. X na ploše cca 3083 m² a 5 ks dřevin na p. p. č. X a X v k. ú. X, o obvodu kmene ve výšce 130 cm nad zemí větším než 80 cm, to vše bez povolení příslušného orgánu ochrany přírody, čímž porušil § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

[5] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zejména uvedl, že považoval za zásadní, zdali kácení předmětných dřevin lze považovat za činnost konanou v přímé souvislosti se zajištěním obrany nebo bezpečnosti státu, a to s ohledem na skutečnost, že v místě kácení žalobce plánoval výstavbu autoumývárny pro vojenský útvar. Prvostupňové rozhodnutí stojí na tom, že se jedná o činnost, která není natolik prioritní, aby ji bylo možno označit za přímo (bezprostředně) související se zajištěním obrany státu, protože se jedná pouze o činnost podpůrnou. Městský soud se dále ztotožnil s názorem žalovaného, že takto mohou být postiženy též činnosti, které se sice týkají objektů důležitých pro obranu státu, avšak se zajištěním obrany nebo bezpečnosti státu přímo nesouvisejí. Soud konstatoval, že nelze popírat, že samotné kácení proběhlo v souvislosti s budováním prostor, jež (byť nepřímo) souvisí se zajištěním bezpečnosti České republiky. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon č. 222/1999 Sb.“) obrana státu zahrnuje výstavbu účinného systému obrany státu, přípravu a použití odpovídajících sil a prostředků a účast v kolektivním obranném systému. Mezi vojenské objekty tedy bezesporu náleží též autoumývárna vozidel určená k ošetřování vojenského materiálu, která měla být vystavěna na místě kácení. Zákonnou výluku obsaženou v § 90 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny lze považovat za výjimku a jako taková musí být vykládána restriktivně. Podmínkou uplatnění této výjimky je tedy existence přímé souvislosti vykonávané činnosti se zajištěním obrany nebo bezpečnosti státu, přičemž zákon příkladem uvádí výcvik nebo cvičení ozbrojených sil anebo bezpečnostních sborů. Plánovanou výstavbu autoumývárny však podle městského soudu nelze považovat za činnost prováděnou v přímé souvislosti se zajištěním obrany nebo bezpečnosti státu, neboť takováto spojitost je značně vzdálená. Pokud zákonodárce v § 90 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny mezi demonstrativní výčet činností, jež podléhají výluce, zařadil výcvik nebo cvičení ozbrojených sil anebo bezpečnostních sborů, nelze rozporovat, že kácení jakožto příprava k další stavební činnosti nedosahuje podobného významu pro obranu a bezpečnost státu. Takovouto činností by mohla být leda stavba objektu bezprostředně a aktuálně zásadního pro zajištění obrany a bezpečnosti státu, nikoli však stavba pouze podpůrného objektu, jímž

autoumývárna bezesporu je. Jestliže tedy právě onen důraz na přímou souvislost se zajištěním obrany a bezpečnosti státu odůvodňuje či vylučuje aplikaci výluky dle § 90 odst. 2 zákona o ochraně přírody, neshledal městský soud, že by stavba autoumývárny mohla být za tuto činnost považována a byla tak vyloučena aplikace § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny.

[6] K otázce velikosti obvodu pokácených stromů pak městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že správní orgány se skutečným obvodem kmenů pokácených stromů ve výšce 130 cm náležitě zabývaly, přičemž ve svých závěrech nevyšly z pouhých odhadů, ale z konkrétních výpočtů reflektujících jak odborné znalosti o obvodu kmene ve výšce 130 cm ve vztahu k průměru pařezů, tak i specifika růstu jednotlivých stromů. Náležitě postupovaly dle svých odborných znalostí, přičemž s ohledem na skutkové okolnosti (předchozí vyklizení pokácených stromů) jim nezbylo nic jiného než obvod kmene ve výšce 130 cm určit dle odborné metodiky; vhodně však pracovali s určitou korekcí, jež zohlednila možná specifika růstu předmětných stromů, včetně jejich kuželovitosti.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., spočívající v námitce nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Za nesprávný považuje názor městského soudu, že při kácení dřevin se jedná o činnost, která není natolik prioritní, aby ji bylo možno označit za přímo (bezprostředně) související se zajištěním obrany státu, protože se jedná pouze o činnost podpůrnou. Stěžovatel namítá, že podle ustanovení § 90 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny se ustanovení § 8 téhož zákona, jehož porušení je dle žalovaného důvodem pro uložení pokuty, nevztahuje na činnosti konané v přímé souvislosti se zajištěním obrany nebo bezpečnosti státu, pokud při nich nedošlo k překročení nezbytně nutné míry. Pro určení, zda se v uvedeném případě jedná o činnosti konané v přímé souvislosti se zajištěním obrany nebo bezpečnosti státu, je rozhodující platné znění zákona č. 222/1999 Sb., který ve svém § 29 odst. 2 výslovně stanoví, že objekty důležité pro obranu státu jsou pozemky a stavby, k nimž výkon vlastnického práva státu a jiných majetkových práv státu vykonává Ministerstvo obrany nebo právnická osoba jím zřízená nebo založená. Ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon č. 219/1999 Sb.“) pak výslovně stanoví, že objekty důležité pro obranu státu slouží k zabezpečení výcviku, ubytování vojáků v činné službě, uskladnění, uložení, ošetřování a opravám vojenského materiálu nebo k zabezpečení jejich úkolů. V tomto ustanovení jsou uvedeny některé základní činnosti související s obranou státu, které jsou prováděny ve vojenských objektech, mezi něž patří i ošetřování techniky. Z uvedeného vyplývá, že činnost Ministerstva obrany spočívající ve vykácení náletových dřevin na pozemku, ke kterému mu svědčí příslušnost hospodaření, a který je určen pro výstavbu myčky sloužící k ošetření vojenské techniky, spadá pod činnost bezprostředně související se zajišťováním obrany a bezpečnosti státu a uvedená činnost je tedy v režimu výjimky § 90 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Na základě uvedeného se stěžovatel domnívá, že z § 90 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny ve spojení s § 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 222/1999 Sb., a § 2 odst. 1 zákona č. 219/1999 Sb. vyplývá, že se § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, na jehož základě byla stěžovateli uložena pokuta za předmětný delikt, nemůže v nynější věci aplikovat.

[8] Dále stěžovatel namítá, že správní orgány obou stupňů při posouzení zda k porušení zákonné povinnosti došlo, vycházely pouze z nepřímých indicií a porušení § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny ani naplnění skutkové podstaty správního deliktu dostatečně neprokázaly. Jak vyplývá z textu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, správní orgán prvního stupně při vydání rozhodnutí vycházel nikoli z exaktních údajů, ale z odhadu průměrů kmenů pokácených stromů, který byl odvozen z průměrů pařezů. S tímto názorem se ztotožnil i soud, který vydal napadený rozsudek. Správní orgány ani soud se tedy vůbec nezabývaly námitkou stěžovatele, že jeden ze stromů byl ztrouchnivělý 1,5 m vysoký pozůstatek vrby a další se nad zemí rozvětvovaly v jednotlivé slabé větve. S jistotou tedy nelze tvrdit, že se jednalo o 5 vzrostlých stromů, které měly průměr kmene ve výšce 130 cm nad zemí větší než 80 cm.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 20. 12. 2018, v němž setrval na názoru, že kácení porostu v dané věci nepředstavovalo činnost konanou v přímé souvislosti se zajištěním obrany nebo bezpečnosti státu. Stěžovatelem zmiňovaná ustanovení zákona č. 222/1999 Sb., a zákona č. 219/1999 Sb. mají úzkou vazbu k § 79 odst. 3 písm. t) zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť specifikují objekty důležité pro obranu státu. Ustanovení § 90 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny ovšem nehovoří o objektech, ani o jejich určení, ale výhradně o činnostech přímo souvisejících se zajištěním obrany nebo bezpečnosti státu. Žalovaný odkazuje rovněž na odbornou literaturu, konkrétně VOMÁČKA, V., a kol. *Zákona o ochraně přírody a krajiny – komentář*, C. H. Beck, 2018. Výjimečný režim nelze vykládat bez přihlédnutí k základním východiskům zákona i ústavněprávní ochrany životního prostředí, která zapovídají provádění zbytečných zásahů, kterými dochází k ohrožení nebo poškození dotčených zájmů. I pokud je splněna výchozí podmínka přímé souvislosti se zajištěním obrany nebo bezpečnosti státu, uplatní se další korektiv v podobě požadavku, aby případné poškozování přírody nepřekročilo nezbytně nutnou míru s tím, že splnění tohoto požadavku zajišťují v součinnosti Ministerstvo obrany nebo Ministerstvo vnitra a Ministerstvo životního prostředí.

[10] Ke zjišťování údajů rozhodných pro řízení o správním deliktu pak žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v době šetření správního orgánu prvního stupně byly pokácené dřeviny již vyklizeny, a proto nebylo možné změřit obvody kmenů ve výše 130 cm nad zemí. Správní orgán prvního stupně proto použil zavedený postup odvození obvodu kmenů z průměru pařezů pokácených dřevin. Průměry pařezů byly změřeny ve dvou na sebe kolmých směrech. Výsledná hodnota pro každý pařez byla stanovena jako aritmetický průměr dvou změřených hodnot. K započtení sbíhavosti kmene uplatnil správní orgán prvního stupně na základě praktických zkušeností korekci + 5 cm. Sankce byla uložena za pokácení 3083 m^2 zapojeného porostu a 5 kusů dřevin s obvodem větším než 80 cm ve výšce 130 cm nad zemí. K námitce stěžovatele ohledně ztrouchnivělé vrby žalovaný uvedl, že z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že této se postih netýkal. K námitce, že se dřeviny rozvětvovaly nad zemí ve slabší větve, žalovaný uvedl, že tato skutečnost svědčí ve prospěch žalovaného, neboť v takovém případě se podle metodického pokynu Ministerstva životního prostředí zveřejněného ve Věstníku Ministerstva životního prostředí, leden 2015, částka 1, str. 2, bod I b, u dřevin, kde nelze obvod změřit ve výšce 130 cm měří obvod kmene v nižší výšce tam, kde je nejméně ovlivněn kořenovými náběhy a začínajícím větvením, tedy v místě, kde kmen dosahuje nejmenších rozměrů. Žalovaný má za to, že skutkový stav byl zjištěn řádně a dostatečně tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

[11] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[12] Kasační stížnost je nedůvodná.

[13] Rozhodným pro posouzení věci je výklad § 90 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, resp. podřaditelnost výše popsaného kácení porostu a dřevin pod pojem „činnost konaná v přímé souvislosti se zajištěním obrany nebo bezpečností státu".

[14] Podle § 90 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny platí, že „[u]*stanovení § 4 odst. 2, § 6, 7, 8, 12, 63 a 70 se nevztahují na činnosti konané v přímé souvislosti se zajištěním obrany nebo bezpečnosti státu, zejména z důvodu výcviku nebo cvičení ozbrojených sil anebo bezpečnostních sborů. Případné poškozování přírody z důvodu obrany státu v těchto případech nesmí překročit nezbytně nutnou míru. Bude-li docházet k poškozování přírody z důvodů zajišťování obrany nebo bezpečnosti státu, zejména z důvodu výcviku nebo cvičení ozbrojených sil anebo ozbrojených bezpečnostních sborů, Ministerstvo obrany nebo Ministerstvo vnitra v součinnosti s Ministerstvem životního prostředí zabezpečí, aby stupeň poškození přírody nepřekročil nezbytně nutnou míru.*" Bezprostředně za slovy „obrany nebo bezpečnosti státu" přitom v textu zákona následuje odkaz na poznámku pod čarou, vedoucí k zákonu č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (tj. ve znění zákona č. 375/2011 Sb.).

[15] Nejvyšší správní soud se prakticky totožnou právní otázkou na obdobném skutkovém základě zabýval ve svém nedávném rozsudku ze dne 28. 2. 2019, č. j. 9 As 10/2019 – 27. Zde uvedl, že „[p]*ři výkladu uvedené výluky je třeba vycházet z jejího smyslu. Zákon o ochraně přírody a krajiny, jehož účelem je naplnění legitimního zájmu na ochraně životního prostředí, který je zakotven i na ústavní úrovni v článku 35 Listiny základních práv a svobod, počítá i s tím, že tento legitimní zájem musí někdy ustoupit jiným legitimním zájmům. Mezi ně nesporně patří i zajištění obrany nebo bezpečnosti státu, které je také zakotveno přímo v ústavním pořádku, a sice v ústavním zákoně č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky. Účelem této výluky tedy je, aby požadavky a procedury stanovené v § 4 odst. 2, § 6, § 7, § 8, § 12, § 63 a § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny ustoupily, tam, kde to přímo vyžaduje zájem zajišťování obrany a bezpečnosti státu, typicky kvůli větší efektivitě a rychlosti. Účelem této výjimky naopak není poskytnout všem aktivitám ozbrojených sborů a příslušných ministerstev imunitu ve věcech ochrany životního prostředí. Výluku zakotvenou v § 90 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je tedy třeba vykládat funkčně, tak, aby vevymezených případech procedury sloužící ochraně přírody a krajiny nadměrně neztěžovaly obranyschopnost státu; nikoli osobně, tedy aby byla ochrana přírody a krajiny vyloučena z dosahu procedur zákona o ochraně přírody a krajiny ve všech objektech a na všech územích spravovaných ozbrojenými sbory, respektive stěžovatelem či Ministerstvem vnitra. Ve zkratce řečeno, smyslem této výluky je podpořit obranyschopnost státu, nikoli poskytnout stěžovateli imunitu ve vztahu k jakémukoli kácení stromů na pozemcích, které spravuje.*" Nejvyšší správní soud proto dovodil, že „[j]*e tedy třeba odmítnout stěžovatelovu argumentaci, která tuto výluku aplikuje na všechny „objekty důležité pro obranu státu", tedy podle § 29 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky, na všechny pozemky a stavby umístěné ve vojenských újezdech a jejich příslušenství, které mají z politického, vojenského nebo hospodářského hlediska význam pro zajišťování obrany státu, zejména pro zabezpečení základních funkcí státu a zabezpečení ozbrojených sil, a dále také na pozemky a stavby, k nimž výkon vlastnického práva státu a jiných majetkových práv státu vykonává stěžovatel nebo*

právnická osoba jím zřízená nebo založená. Stejně tak nelze přijmout odkaz na § 2 odst. 1 zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky, z nějž dovozuje aplikaci této výluky na všechny vojenské objekty, tedy objekty, které jsou důležité pro obranu státu, protože slouží k zabezpečení výcviku, ubytování vojáků v činné službě, uskladnění, uložení, ošetřování a opravám vojenského materiálu nebo k zabezpečení jejich úkolů.“ Nejvyšší správní soud i v nyní posuzované věci na citovaném právním názoru setrvává. Vzhledem k tomu, že městský soud zaujal v napadeném rozsudku právní názor souladný s výše uvedeným, nezbývá, než vyhodnotit tuto stěžejní kasační námitku jako nedůvodnou. Ani v nyní posuzované věci, tj. kácení dřevin za účelem budoucí výstavby myčky vojenské techniky, totiž není zřejmá přímá souvislost takového účelu s obranou nebo bezpečností státu a nejeví se nikterak nepřiměřeným či nežádoucím trvat na obecném pravidle, aby si stěžovatel nejprve opatřil povolení ke kácení dřevin ve smyslu § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny.

[16] Pokud jde o další kasační námitku, a sice neprokázání skutečnosti, že v prvostupňovém rozhodnutí specifikované (a předtím pokácené) stromy se nevyznačovaly kmeny, jež by měly ve výšce 130 cm nad zemí obvod větší než 80 cm, pak ani tato námitka není důvodná. Nejvyšší správní soud opětovně odkazuje na svůj rozsudek ze dne 28. 2. 2019, č. j. 9 As 10/2019 – 27, kde uvedl, že „*dovození předpokládaného obvodu pokáceného stromu na základě vzorce vycházejícího ze zjištěného průměru pařezu je metodou běžně používanou a akceptovanou i NSS (viz rozsudek ze dne 12. 1. 2017, č. j. 7 As 216/2016 - 30) a zároveň o metodu prakticky jedinou možnou v situaci, kdy stav stromů před kácením nebyl nijak zdokumentován.*“ Nejvyšší správní soud si je vědom, že v nyní posuzované věci aritmeticky určené průměry pařezů nepřesahovaly výrazně hodnotu 31 cm (která již zahrnutím korektivu 5 cm zohledňuje průměrnou sbíhavost kmene, tj. skutečnost, že kmen v úrovni pařezu má zpravidla průměr větší než v úrovni 130 cm nad zemí), na rozdíl od případu dle výše citovaného rozsudku, nýbrž v případě jednoho z pařezů tomu tak bylo dokonce o pouhých 0,5 cm, nicméně tato skutečnost nemá sama o sobě vliv na otázku naplnění skutkové podstaty předmětného správního deliktu; jde o skutečnost relevantní pro určení výměry sankce. Přitom je třeba mít na zřeteli, že za předmětný správní delikt bylo lze stěžovateli uložit pokutu až do výše 1 000 000 Kč; pokuta snížená žalovaným na částku 27 000 Kč tedy dosahuje pouze 2,7 % zákonné výměry sankce. Rovněž je třeba podotknout, že stěžovatel v žalobě nenavrhl moderaci pokuty, přičemž soud ve správním soudnictví není oprávněn moderovat výši uložené pokuty bez návrhu, a proto se k této otázce nemusel městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vyjadřovat.

[17] Konečně i v otázce námitky ztrouchnivělosti jednoho ze stromů, po kterém byl na místě zjištěn pařez v rozměru 110 x 137 cm (vrba), je třeba přisvědčit žalovanému, že v prvostupňovém rozhodnutí na str. 3, odst. 4, se výslovně uvádí: „*110 x 137 cm – ztrouchnivělá vrba, kterou nezapočítáváme, neboť se jednalo jen o torzo kmene*“. V jistém smyslu je tedy pravdou, že se správní orgány nezabývaly tímto konkrétním pařezem; učinily tak ovšem úmyslně, neboť jeho nález nepovažovaly za indicii poškození dřeviny ve smyslu § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny. Tato námitka proto není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou. Ani nad rámec uplatněného kasačního důvodu a stížní argumentace přitom neshledal napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným nebo řízení před městským soudem zmatečným či

zatíženým vadou mající za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Patří se podotknout, že názor, podle kterého není prvostupňové rozhodnutí ani rozhodnutí žalovaného v této věci nicotným, vyslovil Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 11. 6. 2018, č. j. 2 As 409/2017 – 24.

[19] S ohledem na výše uvedené nezbylo, než kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítnout.

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Naproti tomu ze spisu nevyplývá, a žalovaný ani netvrdil, že by mu v řízení o kasační stížnosti vůbec vznikly náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti, a jejichž náhrada by mu tedy z titulu úspěchu ve věci měla být přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu